

princip, som han synes at ville bringe i Anvendelse overfor Embeders Besættelse, vil man dog vist finde i høj Grad urigtigt. Det kan meget godt være, at man vedblivende kunde faae Jolk til at beskæde denne Stilling for 2,200 Kr., ja maaske for betydeligt mindre; men det kommer dog virkeligt an paa, hvorledes Overvet bliver besørget. — Jeg har endnu kun en Bemærkning at gjøre nemlig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa en lille Bemærkning, som Flertallet har indført ved § 15 under Nr. 48 i Betænkningen. Flertallet udtaler sig derhen, at det vel ikke vil gjøre Forslag til Thinget med Hensyn til, at der nu findes to Forsvarsministre, men at det, at Flertallet ikke indstiller noget Forslag i saa Henseende til Thinget, ikke maa betragtes som nogen Billigelse af, at der ikke er blevet taget det Hensyn til Thingets Ønske om en fælles Forsvarsminister, som Flertallet kunde mene, vilde have været rigtig. Mindretallet har ikke kunnet slutte sig til denne Udtalelse, dels fordi ialtsald flere af Mindretallets Medlemmer ikke ere enige i Sagens Realitet, at det ubetinget maa siges at være heligt, at de to Forsvarsministrier slaas sammen, dels og væsentligst, fordi vi ikke have kunnet erkjende det for konstitutionelt set berettiget, om der her i Thinget blev stillet og vedtaget Forslag i den antydede Retning om Ordningen af dette Forhold.

Finantsministeren (Jonnes bech): Med Hensyn til det under Nr. 24 stillede Vædringsforslag angaaende Forhøjelse af Arveprindsesse Carolines Apanage finder jeg mig foranlediget til at takke Udvalget for dets Anbefaling, og jeg skal endnu kun tilføje, at jeg føier min Anbefaling til Udvalgets for at se dette hendes Ønske opfyldt. — Forslaget under Nr. 25 skal jeg i og for sig ikke gjøre nogen Indvending mod, allermindst efter den ærede Ordførers Motivering, i hvilken han jo erkjendte, at der ikke vil være nogen Vanfærlighed ved at bevilge endnu en Ministergage, dersom det skulde vise sig nødvendigt at faae en Minister mere, end der fortiden er. Hvad de Bemærkninger angaar, som Flertallet har gjort om dette Spørgsmaal, maa jeg i Overensstemmelse med den ærede sidste Taler sige, at jeg anser det for meget forstandigt af Flertallet, at det ikke har stillet noget Forslag i denne Henseende. — Med Hensyn til Vædringsforslaget til § 17 under Nr. 26 finder jeg mig foranlediget til at hævde, at Undersøgelserne omkring paa Landet i Invalidernes Hjem, forsaavidt de efter Omstændighederne ikke kunne føres hertil eller kaldes hertil, efter min Mening er en Foranstaltning, som er truffen i Invalidernes egen Interesse og navnlig i de Invaliders Interesse, som især maatte have Krav paa en Forfarg af Staten. Naar jeg imidlertid ikke skal rejse nogen Indvending mod det Forslag, som her foreligger, da er det, fordi jeg ikke kan se, at

der er nogen særdeles stor Ulykke i, om ogsaa denne Undersøgelse, efter at den nu er endt over det Hele, skulde udsættes et Aar eller to, om det skulde være. Jeg skal altsaa for mit Vedkommende ikke rejse nogen Indsigelse imod, at disse Undersøgelsesrejser, ialtsald for indværende Aar, udsættes. — Hvad Forslagene til § 24 angaar, da anser jeg det ikke for rigtigt, at det ærede Thing ikke vil give de der nævnte Embedsmænd, hvis væsentligste Forretning er at rejse omkring og inspicere, saadanne Dagpenge, at de ere istand til at rejse for disse og deraf afholde deres Udgifter ved Rejserne uden at angribe deres Gage, og jeg kan ikke skjønne rettere end, at det vistnok maa siges at være en Kjendsgjerning, at Embedsmænd i disse Stillinger ikke kunne afholde deres Reiseudgifter under 5 Rd. eller 10 Kr. om Dagen, hvad der jo ogsaa i tidligere Tider, da Levesforholdene langt fra vare saa vanfærlige som nu, har været Reglen. 3 Halvtredserne blev Beløbet nedsat til det nuværende, men da det maa erkjendes, at Forholdene nu ere meget forskellige fra, hvad de den Gang vare, har jeg troet, at der var fuldkommen god Grund til at foreslaa disse Forhøjelser, og jeg kan ikke erkjende, at det er rigtigt, at man paa en Maade giver en Slags Indfyldning til Embedsmændene, forsaavidt de ikke skulde rejse saa meget, som de bør rejse, deri at de ikke kunne afholde Udgifterne derved uden at angribe deres Gage. — Til Udvalgets Flertals Vædringsforslag under Nr. 106 maa jeg sige, at jeg ikke kan erkjende, at det er ubilligt, hvad der af Regjeringen er forlangt til vedkommende Embedsmænd. Jeg skal i den Henseende tillade mig at fremdrage for de Herrer — forsaavidt de maatte have overfæet eller ikke have set, hvad der staa i Anmærkningerne — at denne Mand allerede før Krigen var ansat ved det hollandske Gensdameri og dengang havde en Gage, der var større end den, han nu har, idet han havde 2,200 Rd. foruden 288 Rd. i Dyrtiosstillæg samt fri Bolig i Kasernen i Otterosen. Da Krigen udbrød, gik han med i Krigen, og efter denne er han bleven ansat i sin nuværende Stilling, hvor han altsaa 10 Aar efter at have modtaget denne Stilling har betydeligt Mindre i Gage, end han havde, forinden Krigen udbrød. Nu er det ganske vist sandt, at han forsaavidt har faaet en Forbedring, som han har faaet Pensionsret, men Manden har imidlertid tjent 10 Aar, og jeg skal fremdeles tillade mig at fremhæve, at denne Mand staa udenfor de ellers almindelige Regler for Soldateskets Lønning, idet han nemlig ikke har Afgang til Aldersstillæg, som de øvrige Embedsmænd i Soldataten, der staa nærmest ham. Jeg tror derfor, at det er rigtigt og forsvareligt, at Regjeringen har foreslaaet at give denne Mand et Tillæg af 400 Rd. Jeg skal ogsaa tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at denne Mand har sparet Staten ikke saa ganske saa Penge, idet han nemlig